

VESNIČKA

KVĚTEN 2020

SOS DĚTSKÉ
VESNIČKY

Láskyplný domov pro každé dítě

*NENECHÁME NIKOHO
NA HOLIČKÁCH*

*ŠTĚSTÍ
VE ZLÝCH ČASECH*

ÚVODNÍ SLOVO

MILÍ PŘÁTELE,

srdečně Vás všechny zdravím v tomto obtížném období, jakým je koronavirová krize. Naše společnost si obdobnou

zkouškou ještě neprošla a nikdo z nás na to nebyl připravený, ale od počátku pracujeme na doraz a společnými silami se snažíme mimořádnou situaci zvládnout. Pandemie ztížila životy nejen nám, ale také našim klientům, jejichž situace se aktuálně výrazně zhoršila. Proto je naším prvotním cílem poskytnout jim tolik potřebnou psychologickou a materiální pomoc.

S klienty nyní nepřicházíme do přímého kontaktu, ale jsme v nepřetržitém telefonickém spojení. Vyjádření dostatečné emocionální podpory je v této situaci nepostradatelné. Rodiny se bojí o úplnou ztrátu zaměstnání, bydlení či v krajním případě odebrání dětí. Bojují s domácím vzděláváním, mnozí jsou bez internetu. Každý den se nám dostává mnoho nových podnětů, na které se snažíme flexibilně reagovat a tím pomáhat tam, kde je potřeba.

Ale pomáháme nejen my, sociální pracovníci a další zaměstnanci SOS dětských vesniček. Obrovské podpory se nám dostalo od našich dárců a z řad veřejnosti. Dostali jsme spoustu roušek, školní pomůcky, potravinovou pomoc

a další dary. Spustila se vlna solidarity a za to Vám všem patří obrovské poděkování.

Závěrem bych Vám všem chtěla v příštích měsících popřát hodně sil a zdraví. Nezapomínejme být ohleduplní a pomáhat druhým. Jak řekl Henry Ford: „Spojení je začátek, spolupráce úspěch.“

Jsme v tom společně.

Dana Lovečková
Vedoucí sociální pracovnice,
SOS Kompas Karlovy Vary

Vydavatel: SOS dětské vesničky, z.s., Strakonická 98, 159 00 Praha 5, IČ: 00407933. Vychází čtvrtletně. ISSN 1803-1730.
Redakce: Radana Košťáliková, Michaela Poláková, Milan Palán. Grafická úprava: Martin Málek.
Uzávěrka: 9. 4. 2020. Náklad: 8 300 ks. Vytiskl: H.R.G. spol. s r.o. Výrobní cena: 3,76 Kč.

Jména dospělých osob a dětí, jejichž příběhy vám v časopise přinášíme, jsou z důvodu ochrany soukromí většinou změněna. Ilustrační fotografie, není-li uvedeno jinak, pocházejí z fotobanky SOS dětských vesniček.

KARANTÉNA ZRODILA KUCHARSKÉ MISTRY

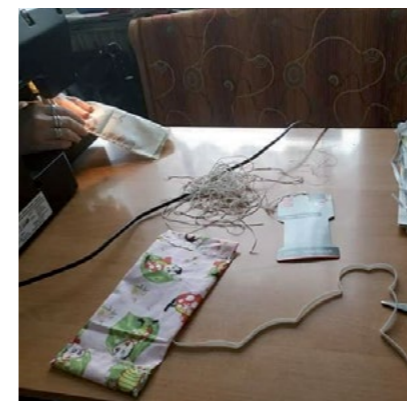
Děti se nerady nudí a když jim kvůli karanténě zavřeli školy, pouštěly svoji kreativitu a nevybitou energii ze řetězu například při společném vaření. Třeba

v naší chvalčovské SOS dětské vesničce to na plné čáře vyhrála výroba domácí pizzy.

LUCIE BÍLÁ UŠILA ROUŠKY DĚTEM

S rouškami to během karantény není zrovna jednoduché. Nejdřív nebyly vůbec, a i když už dávno jsou, děti se do jejich nošení zrovna nehnu. Tedy až na ty z našeho pražského krizového centra, které si při setkáních s rodiči, psychoterapeuty nebo sociálními pracovníci nasazují roušky celkem rády. Víc než dvacet parádních kousků jim totiž ušila známá zpěvačka Lucie Bílá. Děkujeme moc!!!

V BRNĚNSKÉM DOMĚ NA PŮL CESTY SE NENUDILI

Také sociální pracovnice brněnského domu na půl cesty měly během nouzového stavu napilno. Po večerech šly roušky pro klienty, přes den šly na dezinfekci, společně několikrát denně dezinfikovali společné prostory a ve volných chvílích poskytovaly psychologickou podporu těm, na které negativně doléhala složitá situace.

KARLOVARSKÉ HOTELY NA DĚTI NEZAPOMNĚLY

I když v důsledku šíření koronaviru sami čelili vážným komplikacím, rozhodli se v karlovarském Ambassadoru a dalších tamních hotelech myslet na druhé

a poslali plné auto mléčných výrobků, čerstvé zeleniny, ovoce a dalších potravin pro děti z naší místní SOS dětské vesničky. Děkujeme!

ŠTĚSTÍ VE ZLÝCH ČASECH

DOKÁŽETE SI PŘEDSTAVIT NĚKoho, KDO SE LETOS V BŘEZNU A V DUBNU ČÍTIL I SE SVOU RODINOU NEJLÉPE ZA DLOUHÉ MĚSÍCE? RENATĚ JE STRAŠNĚ LÍTO LIDÍ, CO JE OHROŽUJE PANDEMIE NEBO JÍ DOKONCE PODLEHLI. KDYŽ ALE DÁVÁ PĚT PUS NA DOBROU NOC A PŘIPRAVUJE NA RÁNO PĚT HRNKŮ A PĚT TALÍŘŮ NA JÍDELNÍ STŮL VE VLASTNÍ KUCHYNI, PŘIPADÁ JÍ, JAKO BY DOKÁZALA

ČELIT I NĚČEMU HORŠÍMU, NEŽ JE KORONAVIRUS. ŽE JE NEJŠTĚSTNĚJŠÍ ČLOVĚK NA SVĚTĚ.

Do noční můry se Renata se svými pěti dětmi vzbudila v době, kdy se nemohli dočkat Vánoc. Jenže najednou jí Michal oznámil, že se zamiloval do kolegyně a že od nich odchází. Několik dní každé ráno doufala, že se jí to jen zdálo: vždyť

bylo všechno v pořádku, měli krásnou rodinu a spoustu pohody, a tolik dětí si přál Michal ještě víc než ona sama. A teď tohle?

NEMÁTE MÍT TOLIK DĚTÍ!

Michal byl ochotný platit na výživném jen naprosté minimum, ale byly horší věci. Hlavně jak vysvětlit dětem, kam zmizel táta a proč se musejí odstěhovat

z bytu, kde měl každý svou poličku, hračky a dohromady dva dětské pokojíčky. Jenže sama Renata vysoké nájemné neutáhne, kam půjdou? Široko daleko nebyl azylový dům, který by měl pro šestičlennou rodinu místo. Na městském bytovém odboru, kam přišla Renata prosit o přidělení sociálního bytu, si vyslechla, že si za vše může sama. Je to vaše vina, nemáte si pořizovat tolik dětí, když se o ně nedokážete postarat, vyštěkla na ni úřednice, a Renatu na chvíli napadlo, že by bylo snad lepší ani nežít. Ale kdo by se postaral o děti?

Sociální pracovnice SOS vesniček Dana, na kterou se nešťastná Renata obrátila, na bytovém odboru také nepochodila a zůstala jak opařená: jak někdo může takhle chladně mluvit o nezodpovědném jednání, které si

nezaslouží pomoc, aniž by věděl, že všech pět dětí přišlo na svět plánovaně, do tehdy stabilní, fungující rodiny? Copak mít velkou rodinu je nějaký hřích?

TRNITÁ CESTA K NOVÉMU DOMOVU Dana s Renatou našly azylový dům skoro na druhém konci republiky, podmínkou k nastěhování ale bylo potvrzení o bezinfekčnosti. Jenomže Renatina lékařka měla dovolenou a nabídka byla časově omezená, a tak Renata se všemi věcmi a pěti dětmi jela do dalekého azylového domu zkoušet štěstí. Bez papíru od doktorky ji ale odmítli přijmout, ačkoliv je prosila, že hned jak se lékařka vrátí do ordinace, potvrzení dodá... Celá rodina i s kufry tedy zase sedla na vlak a vrátila se zpět. Tu noc je ještě nechala přespat majitelka

v původním bytě, děle ale zůstat nemohli. Dana protelefonovala mnoho hodin, než se na ně usmálo štěstí. Majitel bytu v sousedním městě sám vyrůstal v dětském domově, a tak měl pochopení. Nad maminkou bez střechy nad hlavou se na Daninu přimluvu slitoval a s pronajmutím bytu velké rodině souhlasil, dokonce jim pomohl sehnat alespoň nezákladnější vybavení.

NADĚJE UMÍRÁ POSLEDNÍ

Když Renata podepisovala smlouvu a přebírala si klíč, úlevou málem omdlela. Když s dětmi poprvé přešli práh do nového bytu, vzpomněla si Renata na dny, kdy si chtěla ze zoufalství ublížit. Nikdy nesměte přestat doufat, že bude líp, nikdy, řekla nahlas, i když děti už se rozeběhly po novém domově... A to platí i pro nás ostatní, no ne?

NENECHÁME NIKOHO NA HOLIČKÁCH

KARANTÉNNÍ OPATŘENÍ VÝRAZNĚ OMEZILA VEŠKERÉ DĚNÍ V ZEMI, ŘADA ČINNOSTÍ VČETNĚ SOCIÁLNĚ AKTIVIZAČNÍCH SLUŽEB PRO OHROŽENÉ RODINY BYLA Z ROZHODNUTÍ VLÁDY ZASTAVENA. JENOMŽE OHROŽENÉ DĚTI POTŘEBUJÍ NAŠI PODPORU POŘÁD, NEMŮŽEME JI NA NĚKOLIK TÝDNŮ JEN TAK PŘERUŠIT. JAK FUNGUJÍ SLUŽBY SOS DĚTSKÝCH VESNÍČEK V DOBĚ KORONAVIROVÉ KRIZE POPISUJE VÝKONNÁ ŘEDITELKA JINDRA ŠALÁTOVÁ.

Jak zareagovaly SOS dětské vesničky na karanténní opatření?

V každé ze služeb jsme hledali takové řešení, které bude maximálně chránit zdraví našich zaměstnanců i rodin a dětí, kterým pomáháme, a zároveň umožní co největší podporu těm nejpotřebnějším. V pobytových službách, jakými jsou krizová centra SOS Sluníčko nebo dům na půl cesty pro čerstvě dospělé klienty, pokračujeme téměř beze změny, jen dodržujeme zvýšená hygienická opatření: desinfikujeme, měříme teplotu, chodíme maximálně na zahradu, učíme se s dětmi a snažíme se jim hledat smysluplnou náplň volného času.

Jak vypadá podpora péstounských rodin?

V péstounských rodinách to teď vypadá jako ve většině českých domácností: všichni jsou doma na jedné hromadě, snaží se zvládat školní látku a nezbližnit se z toho. Naše podpora nyní probíhá pouze na dálku, jsme s klienty v kontaktu přes telefon, e-mail. Museli jsme zrušit všechny volnočasové aktivity pro děti, asistované kontakty s biologickými rodiči i návštěvy psychologů a dalších specialistů. Ale vše, co je možné dělat na dálku nekontaktně, probíhá přes telefon nebo videohovory.

A jak je to s podporou ohrožených rodin? Vláda rozhodla o pozastavení sociálně-aktivizačních služeb pro rodiny, je to proveditelné?

To si vůbec nedokážu představit. Většina organizací, které podobně jako my pomáhají ohroženým rodinám po celé republice, dál pokračují navzdory vládním opatřením ve své činnosti, jen přešly na nekontaktní podporu. Nechceme

samozejmě ohrozit ničí zdraví, ale také nemůžeme dopustit, aby rodiny zůstaly bez jakékoliv pomoci. Teď nás potřebují více než kdy dřív.

Jak tedy pomoc probíhá?

Namísto osobních návštěv rodin s nimi nyní naše sociální pracovnice telefonují. Telefon nedokáže úplně nahradit osobní kontakt, některé problémy vidíte až na místě v rodině, děti u telefonu mnohdy nevydrží... Ale děláme, co můžeme, osobní kontakt prostě teď možný není. Občas také distribuujeme rodinám materiální pomoc od dárců: roušky, školní potřeby, potravinové balíčky. Naše kolegyně jim to zavezou za dveře, poodstoupí a počkají, až si klienti věci převezmou – podobně jako to dělají třeba doručovatelé pošty.

Jaké problémy rodiny nejvíce řeší?

Existenční problémy a školu. Školní příprava je pro některé rodiny obtížná – rodiny mnohdy nemají počítač, připojení k internetu, u starších dětí rodiče nerozumí probírané látce a neumí ji dětem vysvětlit. Tiskneme dětem materiály ze školy, kde je to možné, probíhá doučování přes telefon nebo přes internet, ale zase často narážíme na nedostatek technického vybavení v rodinách. A do toho sílí strach rodičů z budoucnosti – mnozí pracovali

v restauracích, lázeňských hotelích a dalších službách, které nyní nefungují a kde hrozí propouštění. Kolegyně se jim pokoušejí alespoň na dálku pomoci vyřídit si OČR a další dávky, mnohdy na ně ale nedosáhnou, protože pracovali bez smlouvy. Nemají na nájem, bojí se, že přijdou o bydlení a v nejhorším případě i o děti. Někteří to řeší půjčkami, ale nemají na splácení, takže hrozí spadnutí do dluhové pasti...

Neohroží krize financování SOS dětských vesniček?

Uděláme všechno pro to, abychom to ustáli, v téhle situaci nemůžeme a nechceme omezovat služby ani snižovat počty rodin, kterým pomáháme. Samozřejmě chápeme, že některým dárcům karanténní opatření snížilo příjmy a nebudou schopni nám teď přispívat. O to vděčnější jsme těm dárcům, kteří s námi zůstávají a dál nás podporují. Někteří nám v prvních chvílích nabídli roušky, potraviny i další materiální pomoc – vše rozdělujeme do rodin, které to velmi potřebují. Abychom mohli dál poskytovat naši pomoc všem rodinám, potřebujeme ale také udržet rozpočet, proto jsme nesmírně vděční všem dárcům, kteří nás i nadále podporují finančně. Není to fráze, když říkám, že bez vás bychom to nezvládli. Děkuje!

SÓLO PRO DVA HLASY, ČTYŘI DĚTI A KARANTÉNU

JSME V TOM VŠICHNI SPOLEČNĚ: V TĚŽKÝCH DOBÁCH SE NAJEDNOU NĚKTERÉ ROZDÍLY MEZI LIDMI STÍRAJÍ. TISÍCE RODIČŮ SE ZNOVU TRÁPÍ SE ŠKOLNÍ LÁTKOU, SE STRACHEM O SVĚ BLÍZKÉ, S OBAVAMI O PRÁCI, O BUDOUCNOST. A TEĎ SI PŘEDSTAVTE, ŽE SE STARÁTE O ČTYŘI DĚTI A KAŽDÉ Z NICH MÁ NĚJAKÝ PROBLÉM: DYSLEXII, DYSGRAFII, LEHKOU MOZKOVOU DYSFUNKCI, ÚZKOSTI. JAK VYPADÁ TAKOVÉ BĚŽNÉ RÁNO V JEDNĚ Z VESNÍČKOVÝCH PĚSTOUNSKÝCH RODIN?

5:26 Zuřivě zvonění budíku. Nebo to není zvonění? Ne, je to hodně hlasité a hodně falešné hraní na piano. Hlas jedna (v hlavě): Proboha, tak moc bych chtěla ještě chvíli spát. No nic, vstávat. Hlas dvě (nahlas): Dobré ráno, Marečku. Ještě s tím hraním chvíli počkej, ostatní ještě spí. Mamí, mamí, ještě jsi živá? A že dneska neumřeme,

vid? Hlas dvě: Kája, neumřeme, neboj, jsi zdravý jako řípa. Mamí, mamí, ale babička asi umře, vid? Je stará a celý měsíček byla nemocná. Hlas dvě: Ani babička neumře, neboj. Hlas jedna: Bože, mám o mamku tak velký strach... To ale děti nesmí vědět, hlavně Kája, bál by se ještě víc a nemohl by spát.

Mamí, pít. Mamí, ať mě pustí na počítač. Mamí, nechci se učit hned ráno. Nechci se učit vůbec. Kája se neučí, jenom si hraje. Mamí, venku jezdí na kole Kačka. Chci s ní. Nechci roušku. Nechci si kreslit. Mamí, ať si nehraje s mojí panenkou. Mamí, mamí, mamí! Hlas jedna: je teprve půl osmé ráno a už mě bolí hlava. Hlas dvě: nejdřív se nasnídáme a pak naplánujeme, co dál, ano?

Mamí, mamí, nechci chleba. Chci rohlík. Chci ven. Chci bombón. A na výtvarku s tetou Alenou. Hlas dvě:

Sašenko, bombón až po snídani, ano? A výtvarka dneska ve vesničce není, nikde se nesmí scházet víc než dva lidé. Ne, já výtvarku chci! Chci ji mít jen já a teta Alena, to je dva! Hlas dvě: Sašo, musíme vydržet, budeme si kreslit spolu, ano?

Mamí, mamí, nejde mi spočítat ten logaritmus. Hlas jedna: proboha, logaritmy. Těm jsem ve škole taky nerozuměla. Hlas dvě: zavoláme tetě Aleně, víš, že ti pomáhá s úkoly a matematice rozumí. Bác. Marečku, to se stane, nepořez se o střepy. Anežko, nebij ho, koupím ti ten samý hrneček, neboj. Hlas jedna: jak dlouho tohle ještě vydržím? Ale doktoři a sestřičky to mají těžší... Jen abychom všichni zůstali zdraví.

8:13 Mamí, mamí, mamí... (atd.) (v jedenáct hodin večer zapsala pěstounka Irena)

KOTVA V KARANTÉNĚ

NEJSOU TO DĚTI, ALE DOSPĚLÍ JEŠTĚ TAKÉ NEJSOU. NĚKTERÉ STIHLY ZAŽÍT MILUJÍCÍ NÁRUČ PĚSTOUNŮ, JINÉ POZNALY JEN PÉČI VYCHOVATELŮ A VYCHOVATELEK V DĚTSKÝCH DOMOVECH. CHTĚJÍ ZAČÍT ŽÍT SAMI ZA SEBE, ALE POTŘEBUJÍ K TOMU POMOC. SVOJE DOMA MAJÍ V BRNĚNSKÉM DOMĚ NA PŮL CESTY SOS KOTVA. JAK PŘESNĚ SE TU ŽIJE UPROSTŘED KARANTĚNNÍCH DNÍ, POPISUJE JEHO VEDOUČÍ KAROLÍNA JELÍNKOVÁ.

Na začátku bylo stěžejní dostat ke klientům všechny potřebné informace o riziku nákazy a prvních nařízeních vlády. Domluvili jsme se, že pokud by se u někoho z klientů objevily příznaky onemocnění, mají se zamknout na pokoji (naštěstí bydlí zrovna všichni po jednom), zavolat svému praktickému lékaři a také mně, abych mohla začít hned situaci řešit.

Klienti mají zakázány vzájemné návštěvy na pokojích, ve společných prostorách musí nosit roušku a gumové rukavice. Každý dostal ochranné pomůcky a ukázala jsem jim, jak musejí roušku pravidelně vyvařovat. Každý klient má na pokoji vlastní sadu nádobí i mycí prostředky – nic se nyní nesdílí. Denně dezinfikujeme všechny povrchy ve společných prostorách. Zavedli jsme i každodenní měření teploty nejen klientů, ale i mé vlastní.

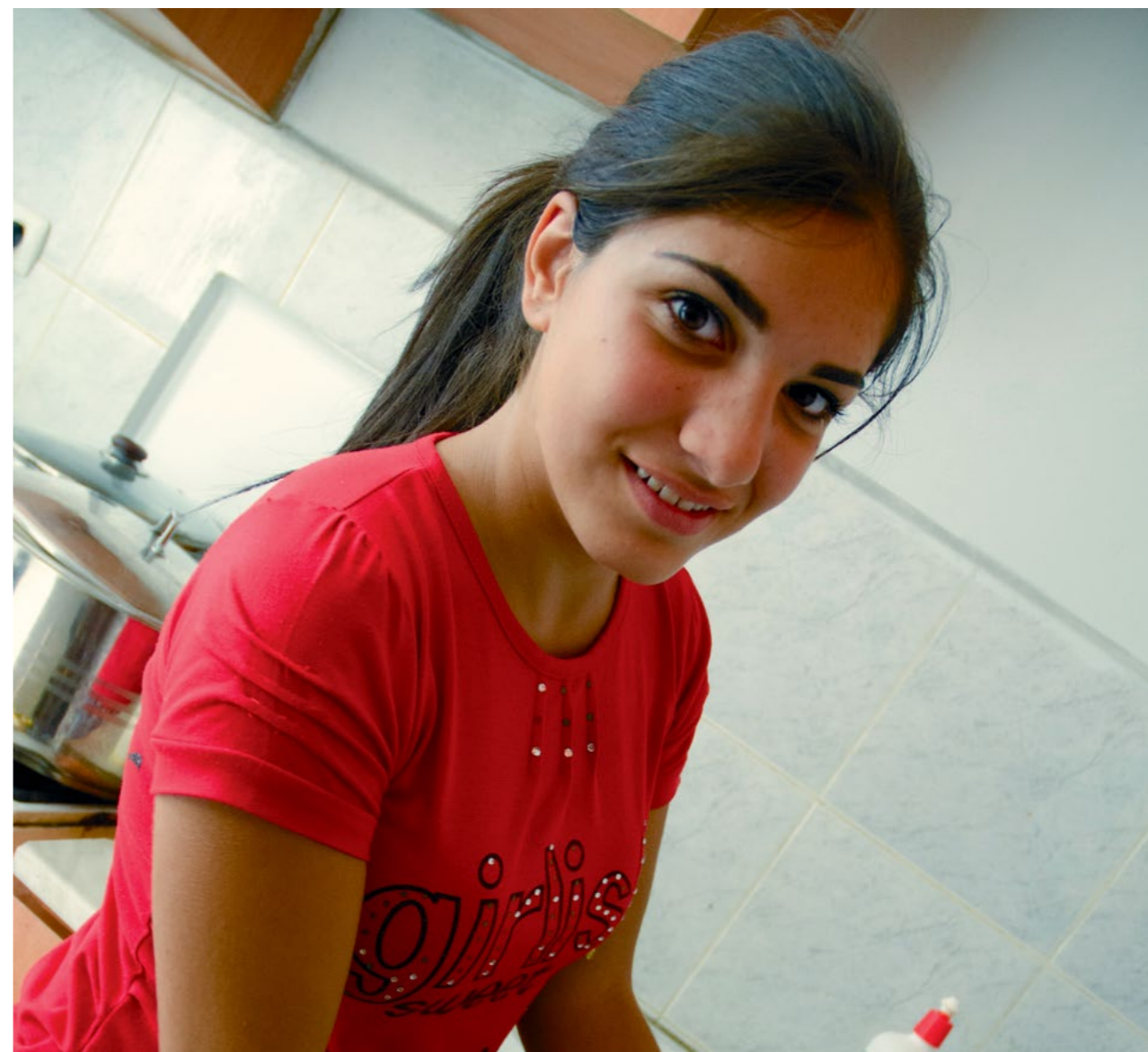
Každý pracovní den mapují, zda klienti něco nepotřebují, jak tráví karanténu (převážně učení a plnění zasláných úkolů od učitelů, komunikace s příbuznými či bývalými pěstouny, sledování zpráv, seriálů, spánek, skypování s přáteli apod.) a jak se cítí po fyzické i psychické stránce.

Řešili jsme problém klientky, která kvůli karanténě přišla o brigádu, nakonec

jí pomohl otec navýšením výživného. Další nepříjemnou situaci řeší jiná klientka: má letos maturovat, ale v několika předmětech nemají ani známky k uzavření klasifikace. Třídní učitelka s nimi moc nekomunikuje, a proto zažívá velké pocity nejistoty ohledně toho, co bude. Bojí se, že přijde o možnost jít od podzimu na vysokou školu.

Nabízím klientům možné aktivity kvůli souměřitosti a psychohygieně v těžké situaci. S jednou klientkou jsme šly na procházku do přírody, s jinou klientkou budeme dnes sázet afrikány.

Abychom se měli na co těšit a nezabývali se jen složitostí těchto týdnů, plánujeme, co po konci karantény společně podnikneme.

REPORTÁŽ PSANÁ NA PROCHÁZCE

JAK SE ŽIJE V DOMĚ NA PŮL CESTY V DOBĚ KARANTÉNY Z POHLEDU JEHO VEDOUČÍ, TO UŽ VÍME Z PŘEDCHOZÍ STRANY. JAK TO ALE VNÍMÁ KLÁRKA, DEVATENÁCTILETÁ SLEČNA A JEDNA Z KLIENTEK, PRO KTERÉ JE SOS KOTVA JEJICH DOMOVEM? TAKHLE POPSALA SVOJE POCITY Z NEČEKANÝCH UDÁLOSTÍ POSLEDNÍCH DNÍ.

„Je to pár týdnů zpět, kdy propukla koronavirová pandemie. Od té doby se život nás všech začal měnit k nepoznání. Najednou je tu spousta opatření, nařízení, zákazů a příkazů. Život se zpomalil, města a místa vyčistila. Spousta lidí musí zůstat doma, někdo doma zůstává

dobrovolně. Život v domě na půl cesty se také výrazně změnil, musíme dodržovat přísnou hygienu, nosit rukavice a roušky. Je to nepříjemné, ale chráníme tím sebe a své okolí. Těžko se na to nošení rukavic a roušky zvyká, ale co se týče té hygieny a úklidu, tak to pro mě úplně nepříjemné není, jelikož mám ráda čistotu.

Situaci jinak beru vážně a nechápu lidi, kteří to stále berou na lehkou váhu. Je to zásah do životů nás všech a nikomu to určitě není příjemné. Zároveň si myslím, že je to jakési znamení toho, že by někteří měli zpomalit a uvědomit si, co je v životě opravdu důležité. Já osobně jsem

si myslela, že mi ta omezení vadit nebudou a že spíše budu ráda, jelikož i před propuknutím toho všeho jsem nikam moc nechodila a raději jsem zůstávala doma. Opak se ale stal pravdou. Teď, když vlastně skoro nikam nemůžu, tak bych najednou ráda šla a dělala věci, které se mi normálně dělat nechtěly, což je zvláštní.

Co by mi tato situace mohla dát, zatím úplně netuším. Po dnešní procházce v přírodě jsem si ale uvědomila, že bych chtěla být více aktivní, jakmile se všechno zase vrátí do normálního stavu.“

KARLOVARSKÉ SLUNÍČKO STAV NOUZE HRAVĚ ZVLÁDLLO

Kvůli zavřeným školám to v našem karlovarském krizovém centru SOS Sluníčko během karantény chvílemi vypadalo jako v nějakém počítačovém středisku. A kdo zrovna neseděl u tabletu, počítače nebo chytrého telefonu

a nedělal školní úkoly, ten pomáhal tetám třídit roušky, vařit, uklízet nebo dezinfikovat společné prostory. Ono postarat se o 8 dětí najednou není žádná legrace.

SPOLEČNOST MARS POSLALA POTRAVINOVOU POMOC

Dlouhotrvající karanténa přivedla řadu samoživitelů a ohrožených rodin na práh existenční krize. Mnozí řeší, za co nakoupí dětem jídlo, když zaplatí nájem. Proto jsme moc rádi za potravinovou pomoc od společnosti Mars, která přišla v pravý čas. Děkujeme!

POMÁHAT SE DÁ I NA DÁLKU

Naše terénní sociální pracovnice musely z rozhodnutí ministerstva práce a sociálních věcí kvůli karanténě přerušit fyzický kontakt s rodinami, kterým pomáhají, a poskytovaly tak v uplynulých měsících podporu po telefonu nebo mailu. Třeba v Praze se úspěšně rozjelo společné učení s dětmi na dálku, v Přerově se zaspekly po telefonu s celými rodinami domácí rohlíky a chleba, po kterých se jen zaprášilo.

SPOLEČNĚ V KARANTÉNĚ

Ulevit trochu rodičům a umožnit dětem, aby se i přes zákaz vycházení mohly setkávat s vrstevníky a poznat nové kamarády - to byl hlavní cíl herního on-line prostoru, který jsme ve spolupráci

s agenturou Wenku otevřeli pro děti v péči SOS dětských vesniček. Během dvou týdnů provozu tu zábavu našlo skoro 100 dětí.

MÁMA JAKO DÁREK K NAROZENINÁM

PRVNÍHO ČERVNA UPLYNE PŘESNĚ PADEŠÁT LET OD CHVÍLE, KDY SE PRVNÍ PĚSTOUNSKÉ MAMINKY S DĚTMI NASTĚHOVALY DO ČERSTVĚ DOKONČENÝCH DOMKŮ V NEJSTARŠÍ ČESKÉ SOS DĚTSKÉ VESNIČCE V DOUBÍ U KARLOVÝCH VARŮ. OD TĚ DOBY TU DOMOV A MILUJÍCÍ NÁRUČ NAŠLY STOVKY DĚTÍ. TĚŠILI JSME SE, ŽE JE VŠECHNY DO VESNIČKY POZVEME NA PŮLSTOLETOU OSLAVU, STEJNĚ JAKO PĚSTOUNKY, TETY, PEDAGOGY A VEDOUcí VESNIČKY SOCIÁLNÍ PRACOVNICE A DALŠÍ LIDI, JEJICHŽ OSUD SE NA NĚJAKOU DOBU PROTUNUL S KARLOVARSKOU SOS DĚTSKOU VESNIČKOU. ALE PROTOŽE NAŠIM ČESTNÝM HOSTŮM, TEDY ZEJMÉNA PRVNÍM MAMINKÁM, KTERÉ PROŽILY VE VESNIČCE I DESÍTKY LET, JE DNES UŽ MEZI 76 A 90 LETY, ODKLÁDÁME OSLAVY NA DOBU, KDY TO PRO NĚ BUDE BEZPEČNĚ.

Výstavbu první SOS dětské vesničky řídil Miloslav Ciboch, který nebyl jen stavbyvedoucím, ale i tím, který sehnal pozemek pro výstavbu vesničky. Na stavbě se podílela sponzorsky i manuálně řada

podniků z celé republiky. Ruku k dílu přiložili studenti, učňové, vojáci i budoucí maminky. Výstavba velkých rodinných domů probíhala v bleskovém tempu, a to navzdory nepřízní počasí: v roce 1969 napadl sníh už v říjnu a na dlouhé měsíce práci zastavil. Přesto se podařilo dokončit první dva domky do začátku června 1970, koncem roku už stála celá vesnička.

Slavnostní otevření vesničky probíhalo 1. června 1970, čestným hostem byla manželka prezidenta Irena Svobodová. Přivezla dva obrovské dorty, a to mělo dobrý důvod: právě na Den dětí totiž dvojčata Jana a Karel, která se právě nastěhovala se svou novou maminkou Evou Borkovou do jednoho z prvních dokončených domů, slavila sedmé narozeniny. Dostat k narozeninám dort od první dámy není špatné, ale ziskat k tomu i nový domov a hlavně maminku, to bylo určitě ještě lepší. Paní Borková vzpomínala před časem na to, že dětem vrvalo hlavou, kde byla těch sedm let, proč si pro ně nepřišla

dřív? Kájovi prý navíc tety v dětském domově vyhrožovaly, že když bude novou maminku zlobit, zase ho vrátí zpět. Opravdu mě nevrátíš? ujišťoval se prý ještě řadu měsíců pokaždé, když vyvedl nějakou lumpárnu.

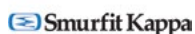
O Vánocích roku 1970 už se večer rozsvítil vánoční stromček v deseti domcích z dvanácti. Kapra se salátem si tu poprvé se svojí novou rodinou dávalo 42 dětí a deset maminek. Během následujících tří let se počet obyvatel rozrostl na dvanáct maminek s téměř stovkou dětí – každá jich v té době měla doma osm. Aby vše dokázala zvládnout, měla k ruce rodinnou asistentku, které se říkalo teta. S tatínkem se v původní podobě SOS dětských vesniček nepočítalo, ženy se měly celým svým srdcem věnovat svým dětem. Mužský vzor měly děti pouze ve vedoucím vesničky a jeho zástupci. Tu dobu už odvál čas, dnes je všechno jinak... Ale to hlavní, tedy že SOS dětské vesničky pomáhají dětem, aby mohly vyrůstat v rodině a poznat rodičovskou lásku, to i po půlstoletí zůstává stejné.

Pomoc dětem se nemůže zastavit

Děkujeme, že nás podporujete i v těžkých časech.

HLAVNÍ PARTNEŘI

 Smurfit Kappa

 Hypoteční banka

 NADAČNÍ FOND JST

 PORSCHE
ČESKÁ REPUBLIKA

 LAMA
energy

 DB SCHENKER

 cewe
BEST IN PRINT

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

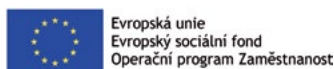

 Český rozhlas

 BusinessMedia
CZECH REPUBLIC

V ROCE 2019 NAŠI ČINNOST PODPOŘILY TYTO INSTITUCE

Ministerstvo práce a sociálních věcí, Olomoucký kraj, Karlovarský kraj, Jihomoravský kraj, Hlavní město Praha, Karlovy Vary, Brno, městská část Praha 1, Zábřeh, Šumperk, Bystřice pod Hostýnem, Prostějov, Nejdek, Aš, Přerov, Mohelnice, Chodov, Sokolov, Cheb